

Izabrane pesme
Jovan Dučić

Copyright © 2022 ovog izdanja Kontrast izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Ivan Isailović

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Tijana Kazimirović

Prelom:
Tijana Kazimirović

Štampa:
F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:
2000

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
imejl: info@kontrastizdavastvo.rs
kontrastizdavastvo.com
www.glif.rs

JOVAN DUČIĆ

IZABRANE PESME

KONTRAST
Beograd, 2022.

PESME SUNCA (1929)
prijateljima Aleksi Šantiću i Atanasiji Šoli

SENKE NA VODI

POEZIJA

Mirna kao mramor, hladna kao sena,
Ti si bledo tiho devojče što sneva.
Pusti pesma drugih neka bude žena,
Koja po nečistim ulicama peva.

Ja ne mećem na te đinđuve sa trakom,
Nego žute ruže u te kose duge:
Budi odveć lepa da se sviđaš svakom,
Odveć gorda da bi živela za druge.

Budi odveć tužna sa sopstvenih jada,
Da bi išla ikad da tešiš ko strada,
A čedna, da vodiš gomile što nagle.

I stoj ravnodušna, dok oko tvog tela,
Mesto kitnjastog i raskošnog odela,
Lebdi samo pramen tajanstvene magle.

ZALAZAK SUNCA

Još bakreno nebo raspaljeno sija,
Sva reka krvava od večernjeg žara;
Još podmukli požar kao da izbija
Iza crne šume starih četinara.
Negde u daljini čuje se da hukti
Vodenički točak promuknutim glasom;
Dim i plamen žderu nebo koje bukti,
A vodeno cveće spava nad talasom.

Opet jedno veče... I meni se čini
Da negde daleko, preko triju mora,
Pri zalasku sunca u prvoj tišini,
u blistavoj senci smaragdovih gora –
Bleda, kao čežnja, nepoznata žena,
S krunom i u sjaju, sedi, misleć na me...
Teška je, beskrajna, večna tuga njena
Na domaku noći, tišine i tame.

Pred vrtovima okean se pruža,
Razleće se modro jato galebova;
Kroz bokore mrtvih docvetalih ruža
Šumori vetar tužnu pesmu snova.
Uprtih zenica prema nebu zlatnom,
Dva giganta Sfinksa tu stražare tako,
Dokle ona plače; a za morskim platnom,
Iznemoglo sunce zalazi, polako.

I ja kome ne zna imena ni lica,
Sve sam njene misli ispunio sade.
Vernost se zaklinje s tih hladnih usnica...
Kao smrt su verne ljubavi bez nade!